

QUÈ FARIES...?

La pregunta me la formula un company d' El Correobasc , en una petita entrevista sobre la situació a Catalunya. M'explica que ha parlat amb altres persones i que totes responen, si fa no fa, el mateix: parlar. És a dir, fer política. A partir d'aquí cadascú deu repartir les culpes en funció de la seva mirada, però és força general la idea que el conflicte català ha esclatat perquè el territori de la política s'ha convertit en un desert on no ha florit res, ni iniciatives, ni paraules, ni negociacions de cap tipus.

S'han deixat podrir els greuges, s'han silenciats els verbs, s'han escudat en el frontó del no i, pel camí de la no-política, s'ha esgotat el temps. Si algú, d'aquells saberuts pensadors de l'Estat, creia que, per la via del pal, el Constitucional i l'amenaça aconseguirien aturar el procés català, és que no era ni pensador ni saberut i, sobretot, que no tenia ni idea del que passa a Catalunya. De manera que, a la pregunta del "què faria?", la resposta és rotunda: no faria mai el que estan fent. I em refereixo a l'Estat, al partit que governa i al seu mateix president, perquè més enllà dels errors del sobiranisme –que segur que són molts–, l'error de Rajoy és una acumulació ingent d'errors que es resumeix en un de central: confondre l'Espanya del segle XXI amb un Estat feudal, on les lleis són la coartada per negar drets, reprimir líders polítics i espantar la ciutadania.

Des del minut u en què la paciència catalana es va desbordar, després de l'atropellament de l'Estatut, Rajoy va tenir milions d'oportunitats per demostrar voluntat política, construir un espai de diàleg, donar alè i rebaixar la tensió. Però va fer just el contrari, com ja havia fet amb l'Estatut, el greuge del qual va alimentar amb milions de firmes en contra seu, pels carrers d'Espanya. Què esperava que sentissin els catalans, després d'allò? I el després va portar un altre després i un altre i un altre, i així, lluny de temperar la tensió, endolcir el greuge i rebaixar la fatiga, el PP ha estat l'agent més corrosiu per destruir qualsevol espai de negociació, i no només no ha disminuït la tensió, sinó que ha acumulat estroPELLaments per augmentar-la.

Al final, arribem al 9-N i una altra vegada era possible el fre per intentar trobar espais per a la política. Si més no, parlar-nos. Però la mentalitat feudal va tornar a pujar al cavall, i així es van acumular sentències contra els líders catalans, va pujar el to dels atacs, van créixer les amenaces i no hi va haver mai ni una sola proposta que posés sordina al soroll.

En tots aquests anys del procés, substituïda la política pel puny, Rajoy no ha posat sobre la taula ni una idea. La qüestió és si l'estratègia del puny pot resoldre un conflicte territorial. En democràcia, impossible. De manera que cal preguntar-se fins a quin punt està disposat Mariano Rajoy a destruir la democràcia, per frenar Catalunya. O això, o tornar a la política.